

מסעות נורית: אלסקה, הודו, הולנד* פרחים אשר יוכלו לעזור לאיון מצבים נפשיים...

מלח פשוטים. בשלב מסוים ראיתי את עצמי נוסעת לכיוון דרום. משהו מבפנים האץ בי. הרגשתי שאני חייבת ללכת ולברוק את הסיפור של בגואן.

לחיות את הרגע

הצפתי לשערי האשראם, המרכז החצני שבו גר המאסטר. בשער עם אדם צעיר, יפהתואר, לבוש גלישה אדומה וארוכה, שיער בלונדי שופע וארוך, עיניים מאירות. עברתי בשער, תתיישבתי בצד על אבן, והתיישבתי באנשים. כולם נראו צעירים, בעלי עיניים זורחות, הליכה קלילה. רמעות התחילו לזלוג מעיני מרוב העיניים שהגעתי למקום. פתאום דינקה קל מאחורי מאמסטרדם, שהגיעה לשם חודש לפני. היא חיבקה אותי בחיבה. בקושי היכרתי אותה, כיוון שהיא רותה מאוד. עיניה נצצו, היתה ספק שימחתתיים. מאחר יותר נעמי רון

ירדתי כמותה לפניי. הרגשתי שיש לו מסר חשוב לתת לי. במשך שנתיים התנגדתי לכל הק שור לבגואן. הייתי משוכנעת שאני יכולה, וצריכה, להתפתח ככוחות עצמי, למרות שאהבתי מאוד כל מה שקראתי בכתבים שלו. חברי שלי באמסטרדם תיכננו לנו סוע להודו, והרגשתי שגם אני מוכרחה לנסוע לשם. היה לי כסף, מעבדתי כמבשלת במיסעדה צימחונית. יום אחד, כאלו בתוך חלום, מצאתי את עצמי, לבדי במטוס, בדרך לנירדלה. בזמן הטיסה הייתי כפאניקה. כל מה נוסעים היו מלוכסנייניים, מהמיד רחצהווק. הרגשתי ורה, לא שייכת. ציפיתי לראות יותר אנשים צעירים עם תרמילים, בדרך להודו, מאשר אנשי עסקים קוריאיים.

ברגע שירדתי מן המטוס, ראיתי את כל ההורים במינסטרברמודה בצבע חאקי, כמו בתמונות של אבא שלי, מימי המנטר. פרצתי בצחוק אריר, ששיחרר את הפחד. באותו רגע הבתנתי בחור נושא תרמיל. זינקנו זה לעבר זה. שאלתי אותו: איפה היית עד עכשיו? הוא היה איתי במטוס, אבל לא קלטתי אותו. בהודו טיילתי לבדי. ישנתי בבת-

תמימה, לא הבנתי על מה הם מדברים. עמיר הצליחה לתקן מעט כסף אחרי הצבא, בעבודה כפקידת-קבלה במלון טברייני. בגיל 22, אחרי שצברה די כסף, החליטה לצאת לדרך. התחנה הראשונה היתה אמסטרדם.

סיפורה נורית: באמסטרדם פגשתי אנשים מכל העולם. העיר הזאת פתחה לי את העיניים. גרתי על סירה באחת התעלות, בחברת מוסיקאים צעירים. העיר היתה מלאה באנשים שחיפשו את עצמם. בחצי השנה הראשונה הייתי שרוייה קליטת דברים, התרשמויות עמוקות. לה בעולם, של מסוממים, מוריקים, זר נות.

יום אחד לקחה אותי חברה למיסעדה צימחונית, שם מצאתי את קרדהאור הראשונה בחיפוש אחרי עצמי: היו שם אנשים אחרים, בעלי רמת מודעות גבוהה יותר, בעלי אורח-חיים נקי. הכרתי שם בחור בשם קארלוס, שדרכו התודעתית הראשונה לקיומו של מאסטר רוחני מהודו, בגואן שריינג'י. ניש. אהבתי את קארלוס, יליד ארגנטינה, מהרגע הראשון. לא אהבה של אשה לבד, אלא אהבה מסוג אחר, שלא

לא מרדה בחברה או בבית-הספר — זו היתה מרדנות פנימית, בבית. היא אהבה להיות הרכה לבד, ואהבה שקט. הרעש שעשו שלוש אחיה הפריע לה. היא נהגה להסתגר בחדרה עם ספרים של פרידריך ניטשה, הרמן הסה ואיון ראנד. בחופשות מבית-הספר היא נהגה לנסוע עם חברה לקיבוץ, שבו היו לה חברים, אבל רוב הזמן היא בילתה עם המתנדבים מחו"ל, ומהם קיבלה את הרעיון שאפשר לקחת תרמיל על הגב, לצאת לעולם ולגלות עולמות אחרים. השרות הצבאי עבר עליה בצריפין, כפקידה של רס"ר-מישמעת. את כל חברותי לקחו לתפקידים ביטחוניים מעניינים, היא מספרת, אני, כנראה, הייתי שונה. לא הצליחו להבין אותי, ולכן חיפשו בשבילי תפקיד פחות מחייב. הבעייה היתה — איפה אני ואיפה מישמעת. הייתי החיילת היחידה בכ"ס שהסתובבה במינסטי חאקי לא-תיקנים וחולצת חאקי של חיילים, גרר לה וארוכה, שאותה קיבלתי מידידים באפסנאות. השיער שלי היה ארוך ופי ראי, ולא אסוף ומסודר.

הוא הקדיש שש שנים משנותיו האחרונות לחיפוש פרחים, אשר יוכלו לעזור לאיון מצבים נפשיים שונים. הוא היה אדם רגיש מאוד — הסתובב בשדות, הרגיש את האנרגיות השונות של הפרחים, וקיבל מידע. מתוך עצמו, למה כל פרח עשוי להתאים. הוא גילה 38 פרחים שונים. אלה הם פרחי-ר, כמו פרחי עץ האלון, חרדל, זית, אבגר. קוטפים את הפרחים, שמים אותם בקערה מלאה במי-מעייני טהורים, תחת קרני-השמש (באנגליה אין הרבה שעות שמש, וזוהי בעייה) למיספר שעות. האנרגיה של הפרחים עוברת למים. זוהי התמצית, שאותה מוהלים אחר-כך במעט אלכוהול, המשמש כחומר משמר. התמציות עוזרות ומרפאות מצבים של ריכוז, פחדים שונים, עצבנות, עייפות מתמדת, חוסר ריכוז. הן אפקטיביות במיוחד עבור ילדים היפראקטיביים או הלוקים בקשיי-למידה. פרחי באך עוזרים גם להיפטר מכאבים בזמן המחזור-החודשי, ממיגרנות, מכאבי אביראש, מהרגלים בלתי-רצויים, כמו אכילת-יתר ועישון. הפרחים גורמים לאדם להרגיש

סיפורה של הרפתקנית בת נחניה שהסתובבה זו שנים בשלוש יבשות, ולבסוף גילתה שאפשר לאזן את הנפש באמצעות תמציות של פרחים

הרס"ר היה מתחנן לפניי שלפחות לקראת התייצבות לפני מפקד-הבסיס, אאסוף את השיער ואכניס את החולצה למינסטיים. רוב שעות היום בצבא — לא היה הרבה מה לעשות שם — הייתי יושבת על כיסא מרופד גנוח, וצופה (המישרד היה על גיבעה קטנה) על העצים ממול. לפי דעתי, הייתי או, בלי לדעת זאת, במצב של מדיטאציה עמוקה. ירדתי מהבסיסים הסמוכים היו באים לבקר אותי. לפעמים היו שואלים אותי, בשקט, שאף אחר לא ישמע: את מעשנת סמים? אני, ילדה נתיייתית

קרוב יותר אל עצמו, רגוע יותר ויציב רתי. יש לו יותר אהבה, לעצמו ולא-חרים. יש לו גם יותר סבלנות וסובי-לנות, וזה חשוב בארץ, כיוון שרמת האגרסיביות והעצבנות כאן היא גבוהה במיוחד, יותר מאשר בארצות אחרות שבהן חייתי.

מינסטיים לא-תיקניים

ורית עמיר נולדה בנתניה. היא היתה מה שקוראים "ילדה טובה", עד המרדנות שלה, בגיל העשרה. היא

על פיסגת ההימאליה

אחרי חודשיים של שהות באשראם בהודו, הבינה נורית שיש לה עוד דרך ארוכה וקשה לעבור, מבחינת העבודה על עצמה. התראפיה, לדבריה, זה סיפור שלפעמים הוא מעייף מבחינה נפשית. קשה להתמודד עם כל הדברים אשר מגלים עמוק בפנים. כדי להינפש, היא החליטה לעלות, לבדה, להרי ההימאליה. אחרי 10 שעות של נסיעה בדרך מפותלת, באוטובוס הודי ישן, במצב של נטייה להתמרקות, היא הגיעה לקהילה טיבטית, בפיסגת הר, ושם היא שהתה במשך שבועיים. זהו, אגב, מקום מושבו הקבוע של ה"דאלאי-למה", המנהיג הרוחני המפורסם. "בחרי ההימאליה יש אנרגיה מאוד מיוחדת, הפותחת אותך להסתכלות עמוקה יותר", אומרת נורית. "אני לא יודעת מה הסיבה לכך, אולי גובה המקום, אולי זה מפני שהרבה מורים רוחניים חיו ומתו בהרים אלה. קיימת שם אווירה חזקה מאוד של צלילות-דעת. בכפר הטיבטי מגשתי מקומית, לה היה סוד מישפחתי: כדורים למניעת הריון, שהיו עשויים משיערה סוגי צמחים, שנדלו על ההימאליה. אשה שלא רצתה להיכנס להריון היתה צריכה לקחת שיעה כדורים, במשך שיבעה ימים, בתחילת השנה, וכך היא היתה מוגנת מהריון במשך שנה שלמה. השיטה הזאת היא בהחלט יעילה. הרופא הטיבטי, שלא כמו הרופא המערבי, רואה את האדם, את פנימיותו, ומזהה מייד כל מחלה, המתבטאת בגוף האנוגי (ההילה) של האדם שלפניו. בכדי להיות רופא טיבטי לא מספיקות כדוכן שנות לימוד ברומאה. הוא חייב גם להיות רגיש וממותח מבחינה רוחנית (בדרגת למה, בשפתם). הוא חייב לראות את הבנאדם ולהתייחס אליו ואל גופו כאל יחידה אחת שלמה. בעולם המערבי קוראים לזה רפואה הוליסטית. בכפר היה בית-חולים קטן. באתי לטיפול אצל אחד הרופאים. הוא לא שאל אותי שום דבר, רק עשה כמה סיבובים מסביבי, בלי לגעת בי. הוא קבע שאני סובלת מחולשה ומעייפות בגלל דליפת אנרגיה, ונתן לי כדורים, עשויים מצמחים טיבטיים, שאותם הייתי צריכה ללעוס עם מים חמים. הכדורים פתרו לי את הבעייה, כוחותי חזרו אליי. בכפר הזה קיבלתי מסר, ראיתי את הייעוד שלי בחיים, את הפוטנציאל הטמון בי, את מה שעומד לקרות לי בעתיד. בתום השבועיים הרגשתי שאם לא עוזבו את המקום מייד, משפחתי של עולם."